Стражо, колко остава от нощта?

„Пиша на вас, дечица, защото ви се простиха греховете заради Неговото име. Пиша на вас, бащи, защото познавате Този, Който е отначало. Пиша на вас, младежи, защото победихте лукавия. Писах на вас, дечица, защото познавате Отец. Писах на вас, бащи, защото познавате Този, Който е отначало. Писах на вас, младежи, защото сте силни и Божието Слово пребъдва във вас, и победихте лукавия. Не обичайте света, нито каквото е на света. Ако някой обича света, в него няма любов към Отец. Защото всичко, което е в света – похотта на плътта, пожеланието на очите и тщеславието на живота, - не е от Отец, а е от света; и светът преминава, и неговите похоти; но който върши Божията воля, пребъдва до века” (I Йоан 2:12–17).

КОГАТО НЕ ВЪЗПИТАВАМЕ ДЕЦАТА В ИСТИНАТА ЗА БОГА

Не знам защо си въобразихме, че нашите деца са безпомощни и крехки, че трябва да ги люлеем и да ги храним с лъжичка, докато навършат пълнолетие. При това им дадохме правото сами да определят кое е добро и кое е зло. Лишихме ги от забраните, които са предпазващ закон: „А преди да дойде вярата, ние бяхме под стражата на закона, затворени до времето на вярата, която имаше да се открие. Така че законът стана за нас детеводител, да ни доведе при Христос, за да се оправдаем чрез вяра. Но след идването на вярата не сме вече под ръководството на детеводител” (Гал. 3:23–25).

Преценихме, че не си струва да обременяваме децата, като ги учим на Божията истина - когато пораснат, ще разберат и сами ще решат.

Престанахме да ги учим да се молят и още от раждането им ги оставяме да се справят сами с господстващото в света разпътство. Отрекохме се от родителското си задължение да възпитаваме своите синове и дъщери в Господното учение.

Смятам, че изкуствено превръщаме порасналите младежи в деца, след като създадохме мита, че младите хора са незрели и неспособни на отговорни действия.

Но нека да си спомним на колко години Давид е победил Голиат.

Мартин Лутер, великият реформатор, на тридесет и четиригодишна възраст е заковал известните си тезиси на вратата на храма.

Убеден съм, че днешните християнски водачи, презвитери на църкви и всички християни са длъжни да преразгледат отношението си към Бога и да се замислят за подхода си към младите хора.

ВРЕМЕ Е ДА ПРЕМИСЛИМ КАКВО Е НАЙ-ВАЖНО ЗА НАС

Невъзможно е да предложиш на младежите нещо, което сам не притежаваш. Обезсиленото християнство, което се развива в една доволна и благодушна общност от бездуховни, инертни, равнодушни хора, е обречено на разложение и отмиране. Не са достатъчни подходящите формулировки, когато се опитваме да назовем по-точно епохите. Малко полза има да оценяваме скептично младежите, като им предричаме незавидно бъдеще. Легнали на меките дивани, не сме пример за младите хора, не сме авторитет за тях. Нужно е да отворим очи и да видим света около нас, в който Божиите заповеди са забравени. Все още хиляди народи не знаят за Божията любов. Хиляди народности никога не са чели Евангелието. И днес милиони деца умират от жажда и глад.

Ние предоставяме за нашите юноши и девойки стотици телевизионни програми и всички те разпалват низките страсти. Харчим пари за развлечения, за изобилна храна, за борба със затлъстяването, за модни дрехи, за козметика и пластични операции. В този ураган от житейска похот къде може да се открият нематериалните ценности? Нима в джамиите? А те стават все повече. И все повече европейци се увличат по исляма.

Дойде време да се реформира нашето консуматорско християнство. Време е от преяждане и леност да минем към жертвено служение.

Убеден съм, че това ще бъде най-привлекателният и действен пример за младежите.

„Някой вика към мене от Сеир: „Стражо, колко остава от нощта? Стражо, колко остава от нощта?” Стражът казва: „Утрото идва, но още е нощ. Ако искате да питате, елате пак, елате” (Ис. 21:11–12, издание на Библейска лига).

Престанахме да учим децата си и още от раждането им ги оставяме да се справят сами с господстващото в света разпътство. Отрекохме се от родитолското си задължение да ги наставляваме в Господното учение.

И щом ние, хората от зрялото поколение, сериозно сме обезпокоени от състоянието на обществото и от ценностите, които днес привличат младите хора, не ни остава нищо друго освен да подредим отново най-важното в живота си.

Днес не се говори за идващия Господ, Който ще посрещне Своята Църква. Не се споменават съдът и вечният огън в ада. Нетактично е да се говори за греха, защото така се нарушават правата и свободите на хората. Изхвърлихме благовестието за Христос от живота си, като го заменихме със сладникава проповед за небесни летящи килимчета, изобилстващи с храна. Утешаваме се с проповедта за стомни с жива вода, която изцелява страдащите ни от безделие тела. Отвикнахме да бъдем хулени заради Господа, и ни тежи да носим Христовия кръст. Превърнахме се в биомаса и всичките ни упреци към младежите потъват в нашия собствен безсмислен живот. Единственият, Който се издига над века на греха и разрухата, е Господ Иисус Христос. Но Той ще дойде скоро като дългоочакваният Избавител за верните и като Съдия за безгрижните.

Днес Той трябва да бъде на престола в нашите сърца, за да видят и да усетят децата ни Неговото Царство в нашия живот. Няма други идеали във вселената, няма други водачи и няма други герои, само Иисус Христос е способен да ни даде реално и безкрайно бъдеще!

В своето Първо послание към църквата ап. Йоан се обръща към децата, юношите и бащите. Той сякаш разделя поколенията, като вижда във всяко от тях специфични ценности. Но всъщност апостолът вижда единното семейство – църквата, която включва и децата, и младежите, и бащите. Единната Църква начело с Иисус Христос, която върви победно към небесния си дом.

Юрий Сипко
председател на Руския съюз на евангелските християни баптисти